

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 672/2022
05.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Раде Јоксимовић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Електропривреда Србије“ из Београда, чији је пуномоћник Александар Будалић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и исплате, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3730/21 од 24.09.2021. године, на седници одржаној 05.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3730/21 од 24.09.2021. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3730/21 од 24.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 4043/19 од 24.03.2021. године, ставом првим изреке, утврђено је да је ништава изјава тужиоца-противтуженог од 01.06.2014. године и да иста не производи правно дејство. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца-противтуженог и обавезан тужени-противтужилац да му исплати по основу мање исплаћене отпремнине због одласка у пензију износ од 72.200,00 динара, са законском затезном каматом од 11.04.2017. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован противтужбени захтев туженог-противтужиоца, којим је тражио да му тужилац-противтужени исплати на име дуга износ од 72.200,00 динара, са законском затезном каматом од 26.12.2016. године до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 44.076,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3730/21 од 24.09.2021. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне материјалног права, са предлогом да се о истој одлучује на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11...18/20), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите о ком је одлучено побијаном пресудом по тужби тужиоца-противтуженог је утврђење ништавости изјаве тужиоца и исплата тужиоцу на име мање исплаћене отпремнине због одласка у пензију, а по противтужби туженог-противтужиоца је исплата на име дуга. Нижестепеним одлукама је усвојен тужбени захтев тужиоца, док је противтужбени захтев туженог одбијен као неоснован. Донете пресуде су у складу са правним схватањем израженим у одлукама Врховног касационог суда. Ревизијски суд је, одлучујући у истоветним чињенично-правним споровима, изразио правни став да послодавац није овлашћен да умањује отпремнину за висину неисплаћеног дела зајма, већ да након исплате отпремнине има могућност да тужбом, или на други начин потражује неисплаћени износ зајма, јер би у супротном тужилац био дискриминисан као пензионисано лице у односу на друге запослене код туженог који су ослобођени дуга. Из ових разлога не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, па како нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, то је Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 24.12.2019. године. Вредност предмета спора је 72.200,00 динара.

С обзиром на то да се у овом случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора која се ревизијом побија не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је ревизија туженог недозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
упрвитељ писарнице
Марина Антонић**